

EXODUS (9)

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, we hebben in het vorige deel van deze studie gezien dat als de omstandigheden om ons heen dodelijk schijnen, dit in feite het begin van het waarachtige leven is. God zal de opstanding geven. Maar hiervoor is een vaste geloofsblik noodzakelijk! Wie die blik heeft, mag diepe vrede ervaren terwijl rondom de stormen woeden. We lazen ook in Ex. 2:1-2 dat Mozes na zijn geboorte door de ouders werd verborgen. Hebr. 11:23 zegt dat dit verbergen een geloofsdaad was: *“Door het geloof werd Mozes, toen hij geboren was, drie maanden lang van zijn ouders verborgen, overmits zij zagen, dat het kindeken schoon was; en zij vreesden het gebod des konings niet.”* Ondanks Faraö's gebod waren zij onbevreesd. Want door geloof in hun grote God wisten zij absoluut zeker, dat Mozes niets zou overkomen. God is immers veel sterker dan Faraö! Hebr. 11:1 – *“Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”*

Dit vast geloof bracht de moeder ook tot een volgende geloofsdaad. Ex. 2:3-4 – *“Doch als zij hem niet langer verbergen kon, zo nam zij voor hem een kistje van biezen, en belijmde het met lijm en met pek; en zij leide het knechtje daarin, en leide het in de biezen, aan den oever der rivier. En zijn zuster stelde zich van verre, om te weten, wat hem gedaan zou worden.”* Op een zeker moment kon moeder Jochebed haar zoon niet langer verbergen. Wat deed zij? Zij nam een kistje, liever gezegd een mandje van biezen, maakte dat volledig waterdicht met lijm en pek, legde Mozes erin en gaf hem over aan de rivier de Nijl. Zij plaatste het mandje tussen het riet. M.a.w. zij verborg het mandje als het ware in die rivier. En het feit dat de moeder daarna niet toekeek, doch zijn zuster Miriam wel, bewijst dat beiden geloof bezaten. God zou voorzien, dat wist Jochebed zeker! Maar Miriam was nieuwsgierig hoé! Wellicht waren beiden er reeds van overtuigd, dat Faraö's dochter hem zou vinden.

Satan, Gods tegenstander, had Faraö er toe aangezet om alle mannelijke baby's van Israël te laten doden. Satan vermoedde op grond van Gods beloften aan Abram (Gen. 15:13-16), dat God voor het volk Israël een verlosser zou zenden. Hij vermoedde wellicht, dat Mozes best wel eens die verlosser zou kunnen worden en zette daarom alles in het werk om ook Mozes reeds als baby voortijdig te elimineren. En hij wilde daartoe met hulp van Faraö de rivier de Nijl gebruiken.

Maar juist die doodsrivier waarin Mozes zou moeten sterven, werd door Jochebed gebruikt om hem te verbergen. Geloof overwint de dood! En hierin zien we God machtige hand! Jochebed betekent niet voor niets *“de Heer is glorie”*, hallelujah! God die Mozes reeds drie maanden had beschermd, zou er voor zorgen dat Mozes nu ook werd gevonden en gered! Op grond van geloof! Dood en opstanding is Gods grote principe! De dood aan het kruis gevolgd door Zijn Opstanding uit de dood is het téken van Jezus als Verlosser der wereld.

Satan wilde de Verlosser en Zaligmaker der wereld, Jezus Christus, zoals reeds eerder in deze studie gezegd, eveneens als baby doden. Hij wilde daarvoor gebruik maken van koning Herodes, die alle baby's in Bethlehem liet vermoorden. En waarheen vluchtten zijn ouders met Jezus? Zij verborgen zich in Egypte, een land waarvan zij juist niets te verwachten hadden en typebeeld van het koninkrijk des doods, waarvan satan juist de overste was. Het spreekt voor zich, dat ook Jezus werd gered. Hij stond uiteraard onder de bescherming van Zijn hemelse Vader. Koning Herodus stierf, zodat Zijn ouders naar Israël konden terugkeren. Leest u Matth. 2:13-23 en 4:8-9.

Het spreekt voor zich, dat God ook de zoon van de vrouw van Openb. 12:1 zal beschermen. Want satan zal ook hem willen doden. In het vorige deel kwam dit aan de orde. Maar God zal pal staan! Satan zal kansloos zijn! Ten overvloede wijs ik er nogmaals op dat deze vrouw en haar zoon tekenen betreft! Openb. 12:4b-5 – *“..... En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, opdat hij haar kind zou verslinden, wanneer zij het zou gebaard hebben. En zij*

baarde een mannelijken zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon.”

We hebben ook uit de voorgaande delen begrepen, dat satan altijd Gods verlossingswerk tracht te dwarsbomen. Hij zal trachten Gods aangewezen verlossers te doden. En hij zal ook trachten om ware kinderen Gods, die door Jezus' Bloed zijn verlost en die eerlijk en oprecht in Gods dienst staan, te elimineren. In het bijzonder, wanneer God u werkelijk gebruikt tot redding van zielen, zullen satans aanvallen op uw leven niet uitblijven. En hij bezit een heel arsenaal aan mogelijkheden om u te beschadigen of tot zonde te verleiden. Satan wil gebruik maken van laster. Hij zal proberen u te verleiden met de zonde van hoogmoed, of door de verlokkingen van geld, danwel door mooie vrouwen, cq. mannen, op uw pad te brengen. Etc. Maar de grote les is, dat door het geloof voor Gods kinderen alles mogelijk is.

Door het geloof legden zijn ouders baby Mozes in een kistje, d.w.z. biesen mandje, in de Nijl. En door het geloof bouwde Noach een ark, zodat zijn gezin werd gered van de oordeelswateren van de zondvloed. Hebr. 11:7 – *“Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.”* Leest u ook Gen. 6:11-22. God sprak tot Noach, waarschuwde en vermaande hem en gaf opdracht om een ark te bouwen tot zijn behoud. En Noach gehoorzaamde het goddelijke Woord. En zijn hele gezin werd gered.

Die grote ark is in Hebreeuws een *“teevah”* (תבה). Maar *“teevah”* (תבה) betekent volgens sommigen (o.a. F. Weinreb) ook *“woord”*. Blijkbaar is die reddingbrengende ark dus ook een aanduiding voor Gods Woord, omdat immers in het geloof in dat Woord ons behoud ligt. Niet in onze tranen tijdens een altaarcall. Gods Woord is de maat waaraan wij gemeten worden.

Joh. 12:47-48 – *“En indien iemand Mijn woorden gehoord, en niet geloofd zal hebben, Ik oordeel hem niet; want Ik ben niet gekomen, opdat Ik de wereld oordele, maar opdat Ik de wereld zalig make. Die Mij verwerpt, en Mijn woorden niet ontvangt, heeft, die hem oordeelt; het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal hem oordelen ten laatsten dage.”*

Joh. 14:21a – *“Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft;.....”*

De maat van Gods Woord was de maat van Noach's ark. We mogen dit ook ontdekken in de meetkundige afmetingen van de ark. Maar om dit goed te verstaan moeten we weten dat de Hebreeuwse taal meerdere dimensies kent. De letters hebben zowel taalkundige als cijfermatige betekenis en zijn tevens pictogrammen, d.w.z. zij beelden iets uit. Ook is het toegestaan om zonodig voor bijbeluitleg niet alleen van rechts naar links (de normale leeswijze), maar ook van links naar rechts te lezen!

De maat van de ark nu was 300 x 50 x 30 ellen. Gen. 6:15 – *“En aldus is het, dat gij haar maken zult: driehonderd ellen zij de lengte der ark, vijftig ellen haar breedte, en dertig ellen haar hoogte.”* Uit de opgegeven maten laat zich het woordje *“lasjon”* (לשון) samenstellen, dat letterlijk *“tong, taal”* betekent. ל = 30, ש = 300, ן = 50.

Dus de ark, de *“teevah”* (תבה) die redding brengt, is Gods Woord en dat Woord heeft de maten van de tong, van de taal.

Waartegen bewaart Gods Woord? Het bewaart ons tegen het oordeel. Gods oordeel kwam in Noach's tijd na een boze vermenging met de ongelovige, wereldse mensen (Gen. 6:1-6). Maar de ark bewaarde tegen de watervloed, in Hebreeuws een *“maboel”* (מבויל). God oordeelde middels vermenging, want *“maboel”* (מבויל) betekent *“vermenging”* in de zin van *“ongeordend, verwarrend door elkaar gegooid zijn”* en is afkomstig van het woord *“Babel”* (בבל). Babel (Babylon in Grieks) betekent *“poort der (af)goden, verwarring (door vermen-ging)”*. In de eindtijd zal dat niet anders zijn. Ook dan valt Gods oordeel op de vermenging van vlees en geest. Lees Openb. 17-18 en ontdek wélke boze macht in Babel regeert. Hoe wondervol is de bijbel toch! Het is wérkelijk Gods Woord. Wat een diep profetische waarheid! Babel is oorzaak van Gods oordeel, maar ook Zijn instrument voor de onbekeerlijken!

Daarom wijd ik ook enkele woorden aan die zgn. vermenging door de zondvloed. Bij de schepping van de aarde had God een scheiding aangebracht tussen de wateren van beneden en de wateren van boven. Hierdoor werden uiteindelijk de droge aarde en ook de hemel zichtbaar (Gen. 1:6-10). Maar bij het oordeel van de alles vernietigende zondvloed hief God tijdelijk die scheiding weer op (Gen. 7:11; 8:1-3). De wateren van beneden en boven vermengden zich weer.

Dit werpt nader licht op de klacht van Jezus over de gemeente, de christenen, in Laodicéa. Openb. 3:15-17 – *“Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen. Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.”*

Lauwheid kan o.a. ontstaan door vermenging van koud en heet water. Laodicéa lag aan het riviertje de Lykos, een stroom met schoon, ijskoud smeltwater uit de Anatolische bergen. Maar in de stad Laodicéa aangekomen was dit water inmiddels lauw, brak en zoutig geworden. Wat was hiervan de oorzaak? Boven Laodicéa waren er hete bronnen in de bergen, die rijk aan zouten en calcium waren. Het ijskoude water van de rivier en het hete water van de bronnen kwam samen in de stad en vermengden zich vervolgens tot lauw, zout en ondrinkbaar water.

En Jezus gebruikte dit verschijnsel als metafoor voor Zijn klacht over de geestelijke lauwheid van de gemeente. De christenen van Laodicéa hadden de denk-, leef- en werkwijze van de burgers van die stad, dus van de ongelovige wereldlingen, overgenomen. Zij waren niet meer bezig met het verkondigen van het Evangelie. Hun liefde voor Jezus was lauw geworden en vervangen door liefde voor wereldse dingen. Terwijl door hen het Levende Water zou moeten worden doorgegeven aan dorstige, verloren mensen, was dat water lauw en zout geworden. Ondrinkbaar! In wezen waren zij nog slechts uiterlijke christenen. In de ogen van de Heer ben je dan ellendig, arm, blind en naakt. Je bent zo smakeloos geworden, dat Hij je uit Zijn mond zal spuwen. Zij dachten dat ze rijk waren en zonder gebrek, maar ze waren arm, jammerlijk en ellendig. In plaats van mooi gekleed waren ze naakt. Jezus zei ook dat zij blind waren, omdat zij hun eigen armzalige, geestelijke toestand niet eens herkenden. Lees ook Jak. 4:4. Zij waren rijp voor Gods oordeel!

In het geval van Noach belichaamde de vermenging van wateren meteen Gods oordeel. Maar voor ons is er, dank God, door Jezus' Offer nog de mogelijkheid tot bekering indien wij lauw zijn geworden en ons hebben 'vermengd' met de wereldse principes.

Noach echter handelde in geloof. Hij wilde niet met de wereldlingen meedoen. Ook Amram en Jochebed handelden in geloof! Door het geloof verborgen zij hun zoontje Mozes eerst drie maanden, terwijl datzelfde geloof in Gods hulp hen vervolgens bewoog om Mozes in een mandje in de gevaarlijke rivier de Nijl te leggen. In het geloof vervaardigden zij van biezen een mandje, maakten het waterdicht met lijm en pek en in de vaste zekerheid dat God genadig zou zijn, legden zij Mozes erin en gaven hem over aan de wateren des dood. Zij geloofden dat God goed, genadevol en onveranderlijk is en daarom ook Zijn raadsplan. Menselijkerwijs is zo'n houding niet te begrijpen. Hoe kun je nu jouw babytje in een rieten mandje in zulk een grote rivier leggen? Dat mandje zinkt toch op een gegeven ogenblik en dan verdrinkt dat babytje toch? En als die vreselijke krokodillen in die rivier hem wellicht sparen, dan verkommert hij toch van honger en van dorst?

Maar het geloof is een vaste grond van de dingen die nog niet te zien zijn. Alleen harten die in een innige relatie met Jezus leven, kunnen in zulk een zeker, vast geloof staan. Zij kennen geen vrees omdat zij hun vrees in de handen van Jezus hebben overgeven en Zijn liefde hun harten heeft gevuld. Terwijl de donkerste wolken in het leven zich samenpakken, kunnen zij uitroepen: *“Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?”* (1 Cor. 15:55). Doch dit is enkel mogelijk door Jezus: *“Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.”* (1 Cor. 15:57).

De persoon in het biesen mandje van Amram en Jochebed was Mozes, zoals reeds gezegd typebeeld van Jezus, de Overwinnaar. Geweldig dat we dit in het gebruikte Hebreeuwse woord voor 'mandje' terug mogen zien. In de Hebreeuwse grondtekst is dat mandje ook een "teevah" (תֵּבָה). Zó staat het in de grondtekst en dat is géén toeval. Net als die grote boot met het hele gezin van Noach en al die dieren aan boord, was dat kleine biesen mandje een ark des behouds voor degene die binnenin was. En betekende "teevah" (תֵּבָה) niet tevens "woord"? Gods Ark voor ons behoud is Jezus en de bijbel zegt niet toevallig, dat Hij óók het Woord is. Joh. 1:1,14 – *"In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God..... En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid."*

Wat een heerlijke zekerheid tot behoud geeft God ons toch. Groot of klein, velen of weinigen, vinden hun verlossing in Hem, in Jezus, onze Ark, Die ook het Woord Gods Zelf is.

Het mandje werd met lijn en pek waterdicht gemaakt (Ex. 2:3-4). Dit waterdicht maken is een heerlijk schaduwbeeld van onze verzoening door Jezus' Bloed én van onze verzegeling in Hem. Want hier werd voor "belijmen" in Hebreeuws het werkwoord "chaamar" (חָמַר) gebruikt, dat naast "bestrijken, besmeren" óók "verzegelen, het aanbrengen van een zegel" betekent. Terwijl een ander in de bijbel gebruikt Hebreeuws woord voor "bepekken, belijmen, bedekken", namelijk "kaafar" (כָּפַר), eveneens "verzoening doen, verzoenen" betekent. Broeders en zusters, Jezus is onze Verzoening (2 Cor. 5:17-21). In Hem zijn wij verzoend met God door het geloof in Zijn kruisoffer. En in Hem worden wij door de Heilige Geest verzegeld (Efez. 1:13). Daarom, laat u met God verzoenen, zoals de Gemeente, de Bruid van Christus, zich geheel met God heeft verzoend en ook door de Heilige Geest verzegeld is geworden tot haar eeuwige behoud.

Moeder Jochebed maakte het mandje waterdicht, zodat Mozes veilig was. Het was God de Vader Die voorzag in de bepekking, d.w.z. verzoening en verzegeling van onze Ark des Behouds Jezus. Verzoening voorziet in vrede met God, verzegeling voorziet in de zekerheid dat onze zaligheid ook werkelijkheid zal worden. Door in Jezus te zijn en te blijven zijn wij voor altijd verzoend en veilig. Met al onze dagelijkse zwakheden en tekortkomingen mogen wij schuilen in Jezus, waardoor wij veilig door de wateren des doods worden geloodst.

In dat biesen mandje zien we dus ook een verwijzing naar de Bruid van Jezus Christus. Zo stond in de Tabernakel de Arke des Verbonds, typebeeld van de Gemeente, de Bruid des Lams, Zijn Lichaam. En die Ark was van binnen en buiten met goud (de Heilige Geest als teken der verzoening) bedekt en dáár woonde God (Ex. 25:8,11,21-22). Prijst God, de inwoning van de Heilige Geest in het hart van de Bruid is haar verzegeling.

God laat Zijn kinderen niet in de steek en zeker niet als zij in het aangezicht van de dood de geloofsoverwinning hebben behaald. Dan antwoordt Hij spoedig. En dat antwoord zal boven bidden en boven menselijk denken zijn. Wondervol was daarom Zijn antwoord in Ex. 2:5-6 – *"En de dochter van Faraö ging af, om zich te wassen in de rivier; en haar jonkvrouwen wandelden aan den kant der rivier; toen zij het kistje in het midden van de biesen zag, zo zond zij haar dienstmaagd heen, en liet het halen. Toen zij het open deed, zo zag zij dat knechtje; en ziet, het jongskens weende; en zij werd met barmhartigheid bewogen over hetzelfde, en zij zeide: Dit is een van de knechtjes der Hebreëën!"*

Wie dit leest, kan niet meer ontkennen dat God goed is én humor heeft. Zoals in de vorige les werd opgemerkt, verslaat God satan met z'n eigen wapens. God versloeg Faraö en gebruikte notabene diens eigen dochter om Israëls verlosser te redden.

Daarom mogen wij ook verwachten, dat in deze dagen waarin voor Gods kinderen alles steeds zwaarder wordt, soms uit totaal onverwachte, wereldse hoek verlossing zal komen.

Want onze wijze Vader in de hemel heeft wérkelijk de regie in handen! Hij heeft alle dingen in Zijn handen. Er bestaat niet zoiets als toeval wanneer het gaat om Zijn raadsplan. God Zélf bewoog Faraö's dochter om naar de rivier te gaan. Zij was dit zich niet bewust, maar Hij

leidde haar naar de plek waar het biezen mandje dreef. En Hij Zélf bewoog haar hart met medelijden en barmhartigheid. Wat een ironie dat God Faraö's eigen dochter gebruikte om Zijn raadsplan te volvoeren. Jezus zei dat zelfs stenen Gods lof kunnen uitroepen (Luk. 19: 37-40). Daarom kan Hij ook bewerken dat ongelovigen Hem onbewust ten dienste staan en dat boze ongelovigen Hem tóch loven en prijzen (Ps. 76:11). Wie kan tippen aan Gods wijsheid? Hij is Wonderlijk van Raad en Sterk in Daad (Jes. 9:5). Laten we in dit geloof het schriftgedeelte vervolgen. Ex. 2:7-10 – *“Toen zeide zijn zuster tot Faraö's dochter: Zal ik heengaan, en u een voedstervrouw uit de Hebreïnnen roepen, die dat knechtje voor u zoge? En de dochter van Faraö zeide tot haar: Ga heen. En de jonge maagd ging, en riep des knechtjes moeder. Toen zeide Faraö's dochter tot haar: Neem dit knechtje heen, en zoog het mij; ik zal u uw loon geven. En de vrouw nam het knechtje en zoogde het. En toen het knechtje groot geworden was, zo bracht zij het tot Faraö's dochter, en het werd haar ten zoon; en zij noemde zijn naam Mozes, en zeide: Want ik heb hem uit het water getogen.”* Jochebed en Amram ontvingen Mozes terug en hun onwankelbare geloof in God bewoog hen om Mozes, nadat hij gespeend was, vervolgens ook (enkele jaren later!) met een gerust hart ter opvoeding aan de dochter van de grote vijand over te geven. Geloof gevolgd door geloof! En volkomen onbewust werd Faraö's dochter Gods werktuig om Mozes de best denkbare opvoeding en opleiding aan Egypte's koningshof te geven. En als we bedenken, dat satan achter Faraö stond en hem aandreef, hoe verslagen moet satan zich dan hebben gevoeld? Volkomen kansloos tegen onze Almachtige God, Die machtig is om alles ten goede te keren. Rom. 8:28 – *“En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn.”*

Deze lessen leren ons het bijbelse adagium *“wie zijn leven om Mij nentwil verliezen zal, die zal het behouden”*. Als satan dus tracht om ook óns geestelijk leven te doden, met name als wij nuttig zijn voor de Heer in Zijn dienst, is het goed om deze tekst te bedenken.

Luk. 9:23-24 – *“En Hij zeide tot allen: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij. Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mij nentwil, die zal het behouden.”* Lees ook Luk. 17:33 want het houdt een belangrijke les van het rieten mandje in!

Dit brengt ons tot slot bij de betekenis van de naam Mozes, *“Mosjeeh”* (מֹשֶׁה) in Hebreeuws. We zullen hier eens bij stilstaan.

Mozes ontving zijn naam van Faraö's dochter, toen die zei: *“want ik heb hem uit het water getogen”* (Ex. 2:10). Zij redde Mozes uit het water en gaf hem zijn naam. Het feit dat zij zijn naam Mozes noemde omdat zij hem uit het water had getogen (d.w.z. getrokken), betekent dat er een relatie is tussen de naam Mozes en haar daad. Dit betekent vervolgens, dat degenen die zeggen dat Mozes' naam is afgeleid van de afgod Ra-messu het bij het verkeerde eind hebben. Anderen zeggen dat Mozes' naam is afgeleid van het Hebreeuwse werkwoord *“maasja”* (מָשָׂה) dat *“trekken, uittrekken”* betekent. In zekere zin hebben zij wel gelijk. Maar Joodse bijbelverklaarders hebben een diepere, meer aanvaardbare visie en in déze visie kunnen we Gods hand in dit alles zien.

Eigenlijk was het de Here God, Die Mozes uit het water redde en hem zijn naam gaf. Niet moeder Jochebed gaf haar baby de naam Mozes. Frappant, dat de naam die zij hem beslist drie maanden eerder bij zijn geboorte zal hebben gegeven, niet eens wordt genoemd in de bijbel. Neen, God bepaalde zijn naam, maar gebruikte daarvoor Faraö's dochter.

Want waar het voor God wérkelijk om ging (en gaat), was (is) de naam die aan de baby werd (wordt) gegeven bij zijn redding uit het water, dus uit de schijnbaar onvermijdbare en zekere dood. Die naam, de naam Mozes, bepaalde zijn ware identiteit en in die naam zien we ook zijn door God gegeven opdracht terug!

Het gaat voor de Here God om de (nieuwe) naam die men van Hem ontvangt, zodra men wordt gered door Jezus, wordt wedergeboren en gedoopt en Hem gaat dienen. Ik verwijs u hiervoor ook naar de delen 2 en 3 van deze studie.

Mozes werd gered van een haast zekere dood. We zien hierin het beeld van dood en opstanding terug, beiden in de bijbel nauw met elkaar verbonden. De ouders van Mozes hadden uit geloof gehandeld en daarin als het ware de dood ervaren. Menselijkerwijs moest Mozes sterven, maar hij werd uit het water getrokken en van een zekere dood gered. Zowel ouders als Mozes mochten dus in geestelijke zin de opstanding ervaren. Mozes verbonden aan opstanding uit de dood maakt opnieuw helder, dat hij een type is van de ware Verlosser Jezus Christus. God de Vader zond Jezus naar de aarde om voor ons te sterven. De Vader ervoer hierin net als Jochebed de diepe smart, dat Zijn Zoon zou gaan sterven. Maar Jezus stierf weliswaar aan het kruis, maar stond op uit de dood en het graf. Jezus leeft, hallelujah! En Hij leeft eeuwig, zodat Hij ons voor altijd kan verlossen (Hebr. 9:12; 7:24-25). Geloof in de verlossing dient derhalve verbonden te zijn aan geloof in Jezus. Dit gaan we nu ook in de betekenis van Mozes' naam zien. Want in die naam zien we het Evangelie terug :

1. Zijn naam luidt dus in Hebreeuws "*Mosjeeh*" (מֹשֶׁה), hetgeen volgens die Joodse bijbelverklaarders een acroniem is van de zinsnede in Ex. 2:10 – "*ik heb hem uit het water getogen.*" In het Hebreeuws luidt die zinsnede "*mien hamajiem mesjietiehoe*" (מִן-הַמַּיִם מִשִּׁיתְהוּ). Uit de drie belangrijkste letters מֹשֶׁה werd Mozes' naam geformeerd.
2. Met zijn naam is echter nog meer aan de hand. Van rechts naar links gelezen (←), leest מֹשֶׁה in het Hebreeuws ook als "*miseeh*", d.w.z. "*door een lam*". Moest Mozes niet aan Israël verkondigen dat haar verlossing zou plaatsvinden door het strijken van het bloed van een lam aan de deurposten van de huizen (Ex. 12)? En vindt ónze verlossing niet plaats op grond van het gestorte Bloed van Jezus, Gods Lam, Dat ons van zonden heeft schoongewassen en voortdurend aan ons hart gevonden dient te worden (Joh. 1:29; 1 Joh. 1:7,9)? Mozes als typebeeld van Jezus wordt dus wederom bevestigd.
3. Maar van links naar rechts gelezen (→), hetgeen in Hebreeuwse bijbelverklaring is toegestaan, leest מֹשֶׁה in het Hebreeuws als "*hasjeem*", d.w.z. "*de Naam*". En "*de Naam*" is de gebruikelijke, eerbiedige aanduiding van het Joodse volk voor de Allerhoogste, voor Jahweh, onze grote God en Vader. Hij is de grote Opdrachtgever. De hemelse Vader verkoos en zond Mozes, die Zijn Naam Hasjeem aan Israël moest verkondigen.

Geliefde broeders en zusters, God wilde dat Mozes als Israëls verlosser werd geboren en zijn naam moet ons blijkbaar veel zeggen. Allereerst dat het ook Gods wil was, dat Zijn Zoon als onze Verlosser werd geboren. Hallelujah! Hijzelf "*Hasjeem*" was de grote en wijze Opdrachtgever en Animator. Waardoor vindt onze verlossing dan plaats? Door geloof in het reinigende Bloed van Gods eigen Lam Jezus Christus. Door vast geloof in de dood en de Opstanding van Jezus. Een dermate diep geloof, dat wij persoonlijk Zijn dood in ons hart ervaren, deel worden van Zijn Lichaam, en voortaan bereid zijn om Hem te volgen: dus óók dwars door de hoge watergolven in zware levensstormen die ons belagen, doch schuilend in Hem. En óók in het graf van de waterdoop, waarna ook wij net als Mozes door Gods leiding uit dat water worden getogen en een heerlijke opstanding mogen ervaren. Rom. 6:3-5 – "*Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding;*"

Moge de Heer u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)